

mind mondják: a tűzben el nem égő az utolsó akadály a terméshozás előtt.

Igen. És akkor ez a cserépedény. Bár harmadiknak készült, mégis, sorrendben a második. Vannak ilyen dolgok, amik megcserélődnek. Sokáig nem értettem, miért lett Jákob Ésau majd atyja becsapása árán, miért lett a másodikból első, aki aztán Istennek tetsző lett? Vagy miért jött Vízbemerítő János Jézus előtt, aki aztán első lett az Istennek tetszésben? Miért kell előkészíteni a kicsinek a nagyobb útját, hogy az eljöheszen a sajátjába? Mi értelme van ennek? Valamit megértettem. Ahhoz, hogy a második fajta termése beérhessen, valamit elő kell készíteni. A természet erről nem gondoskodik. Van egy cserépedény, ami lassan színültig telik az élet adta dolgokkal. Már egy csöpp hely sincs benne. És akkor hirtelen fellép egy hiányérzet. Nem kapok levegőt. Velem ez kb. negyvenévesen fordult először elő, de az utóbbi évek tapasztalata alapján mondhatom, hogy már jöttek harminc és ötven sőt hetvenévesek is ezzel a mondattal: valami hiányzik az életemből, pedig már mindenem megvan. És akkor nincs más megoldás, ahogy nekem sem volt, ki kell üríteni az edényből annyit, hogy bejöhessen valami, hogy a légszomj megszűnjön. Keserves munka ez az előkészület valamire, amiről fogalmam sincs, de hiányzik. Még el sem várhatom, mert nem jön magától. Csak akkor kezd el szivárogni és csak olyan mértékben, ahogy ürül a cserépedény. De hát az alkímia sem mond mást: az aranycsináláshoz mindeneke előtt egy kis arany kell. Ott kell lennie a hiányérzetnek, a „valami nem stimmel az életemben” érzésnek. Keresztény nyelven talán úgy fogalmazhatnánk: hirtelen megéreztem azt a hívást, ami lát engem a jelenlegi állapotomban és hív egy emberibbé fejlődés irányába. És ahogy az igen és a nem közti állandó súrlódással hiány támad és az új anyaggal lassan telik a cserépedény, úgy jelennek meg, először csak időnként, felvillanás szerűen, majd egyre gyakrabban, mélyebben és szélesebben más tulajdonságok. És köztük megjelenik egy tűz is. Egy állhatatosság, egy új mozgató erő, ami már egészen más, mint a korábbi, az érdek, a cél vagy álmok hajtotta. És a cserépedény körül megjelenik egy új edény, egy új „test” ugyanazokkal a funkciókkal, de sokkal erőteljesebben, éberebben, tisztábban, szilárdabban, együttérzőbben és melegebben.

A faragáson ezt az új anyagbeáramlást, ezt a nyitott befogadást és ennek az új testnek a kialakulását próbáltam ábrázolni. Ezt éltem át, de ennél nem többet. A tűz, ami megjelent, újabb hiányérzetet kelthet és a szent írások tanúsága szerint létre tud hozni egy harmadik testet is, majd egy negyediket, ami már visszaterhet eredetéhez. Ezt az eszemmel érteni vélem és környezetemben, ha ritkán is, de tapasztalom. Mivel azonban nincs rá saját tapasztalatom, így nem faragha-

tom ki. Ma ezt tudom üzeni és ilyen formában. Itt tartok.

Kőbánya, 2017. Földanya hava 26.

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK...

Örökségem

Apám elment
oda, ahova nagyon vágyott, az ő Istenéhez, s nem hagyott rám vagyont se semmilyen vétket.
Élt szürkén, néha ragyogott, s ha félttem, mellém ült és átkarolt, s én néztem -
szúrós tekintetében a fényes napot.
Átveszem örökségem, amit halálával reám hagyott, a tisztességet,
amit majd én is továbbadhatok, mint atyai örökséget.

miért kell...

miért kell
hogy folyjék vér megint ártatlan gyermek kezéből s egy felsajgó lélekből ó atyám, ha megint elfordítod tekinteted mondd miért kell ez ostoba játék s miért kell ma megint e fájdalomba belehalnom, ha nem akarod ,hogy a halál a játék végén elragadjon

mielőtt mégis

mielőtt bezárul az ajtó észrevétlenül
valahogyan mindenki bejut elveszve
mennyire félek hogy rám találnak az engem keresők s elveszett leszek szóltan
cserepes számra száradtak a szavak nézlek s hagyom hogy porba hulljanak szóltál
leoltott villany begombolt halál már tudom hogy miről szóltál
elrejtözve
nehéz ködbe léptem rám így nem találnak sem ellenégeim sem elvakító vágyak
